

ברכות ט:א – ט:ד

פרק ט: משנה א

הְרוּאָה מְקוֹם שֶׁנַּעֲשׂוּ בוֹ נְסִים לְיִשְׂרָאֵל,
אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה נְסִים לְאַבוֹתֵינוּ בְּמִקְוֹם הַזֶּה.
מְקוֹם שֶׁנַּעֲקָרָה מִמֶּנּוּ עֲבוּדָה זָרָה,
אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁעָקַר עֲבוּדָה זָרָה מֵאַרְצֵנוּ.

פרק ט: משנה ב

עַל הַזִּיקוּן, וְעַל הַזְּעוּת, וְעַל הַבְּרָקִים, וְעַל הַרְעָמִים, וְעַל הַרוּחוֹת,
אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁכַּחוּ וּגְבוּרָתוֹ מְלֵא עוֹלָם.
עַל הַהָרִים, וְעַל הַגְּבְעוֹת, וְעַל הַיַּמִּים, וְעַל הַנְּהָרוֹת, וְעַל הַמַּדְבָּרוֹת,
אוֹמֵר בְּרוּךְ עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: הְרוּאָה אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל, אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה אֶת הַיָּם
הַגָּדוֹל, בְּזִמְנֵן שְׂרוּאָה אוֹתוֹ לְפָרְקִים.
עַל הַגְּשָׁמִים וְעַל הַבְּשׂוּרוֹת הַטּוֹבוֹת, אוֹמֵר בְּרוּךְ הַטּוֹב וְהַמְטִיב.
וְעַל שְׂמוּעוֹת רְעוֹת, אוֹמֵר בְּרוּךְ דִּין הָאֱמֶת.

פרק ט: משנה ג

בָּנָה בֵּית חֹדֶשׁ, וְקָנָה כְּלִים חֹדָשִׁים, אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁהִחְיֵנוּ.
מְבָרֵךְ עַל הַרְעָה מֵעֵין הַטּוֹבָה, וְעַל הַטּוֹבָה מֵעֵין הַרְעָה.
הַצּוֹעֵק לְשַׁעֲבֵר, הָרִי זֶה תִּפְלֵת שׂוֹא.
כִּיצַד? הֲיִתָּה אֲשֶׁתּוֹ מְעַבְרָת, וְאָמַר "יְהִי רְצוֹן שֶׁתִּלַּד אֶשְׁתִּי זָכָר", הָרִי זֶה
תִּפְלֵת שׂוֹא.
הֲיִהּ בָּא בְּדַרְדָּר וְשָׁמַע קוֹל צוֹחָה בְּעִיר, וְאָמַר "יְהִי רְצוֹן שֶׁלֹּא יִהְיוּ אֵלּוּ בְּנֵי
בֵּיתִי" הָרִי זֶה תִּפְלֵת שׂוֹא.

פרק ט: משנה ד

הַנִּכְנָס לְכַרְדָּ מִתְפַּלֵּל שְׁתִּים, אַחַת בְּכַנִּיסָתוֹ וְאַחַת בִּיצִיאָתוֹ.
בֶּן עֲזַאי אוֹמֵר: אַרְבַּע, שְׁתִּים בְּכַנִּיסָתוֹ וְשְׁתִּים בִּיצִיאָתוֹ.
וְנוֹתֵן הוֹדָאָה לְשַׁעֲבֵר, וְצוֹעֵק לְעֵתִיד לְבָא.

ברכות אה – ב:ג

פרק א: משנה ה

מוזכירין יציאת מצרים בלילות.
אמר **רבי אלעזר בן עזריה**: הרי אני כבן שבעים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות, עד שדרשה **בן זומא**, שנאמר (דברים טז) "למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך". ימי חייך – הימים. כל ימי חייך – הלילות.
וחכמים אומרים: ימי חייך – העולם הזה. כל ימי חייך – להביא לימות המשיח.

פרק ב: משנה א

היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא, אם כון לבו יצא, ואם לאו לא יצא. בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב, ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב.
דברי **רבי מאיר**.
רבי יהודה אומר: באמצע שואל מפני היראה, ומשיב מפני הכבוד, בפרקים שואל מפני הכבוד, ומשיב שלום לכל אדם.

פרק ב: משנה ב

אלו הן בין הפרקים:
בין ברכה ראשונה לשניה, בין שניה לשמע, ובין שמע לוהיה אם שמע, בין והיה אם שמע לויאמר, בין ויאמר לאמת ויציב.
רבי יהודה אומר: בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק.
אמר **רבי יהושע בן קרחה**: למה קדמה שמע לוהיה אם שמע? אלא כדי שיקבל עליו על מלכות שמים תחלה, ואחר כך יקבל עליו על מצות. והיה אם שמע לויאמר? שוהיה אם שמע נוהג ביום ובלילה, ויאמר אינו נוהג אלא ביום.

פרק ב: משנה ג

הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו, יצא. **רבי יוסי** אומר: לא יצא. קרא ולא דקדק באותיותיה,
רבי יוסי אומר: יצא. **רבי יהודה** אומר: לא יצא. הקורא למפרע, לא יצא. קרא וטעה, יחזר למקום שטעה.

ברכות ב:ד – ב:ז

פרק ב: משנה ד

הַאֲמֵנִין קוֹרִין בְּרֹאשׁ הָאֵילָן אוֹ בְּרֹאשׁ הַנֶּדְבָדָּה,
מִה שְּׂאִינָן רְשָׁאִין לַעֲשׂוֹת כֵּן בַּתְּפִלָּה.

פרק ב: משנה ה

חָתַן פְּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמֵע בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן עַד מוֹצָאֵי שַׁבַּת, אִם לֹא עָשָׂה
מַעֲשֶׂה.
מַעֲשֶׂה בְּרַבֵּן גַּמְלִיאֵל שֶׁקָּרָא בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן שְׁנַשָּׂא.
אָמְרוּ לוֹ תַלְמִידָיו: לֹא לְמַדְתָּנוּ רַבֵּנוּ, שֶׁחָתַן פְּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמֵע בְּלִילָה
הָרִאשׁוֹן?
אָמַר לָהֶם: אֵינִי שׁוֹמֵעַ לָכֶם לְבַטֵּל מִמּוֹנֵי מַלְכוּת שָׁמַיִם אֲפִלוּ שְׂעָה אַחַת.

פרק ב: משנה ו

רַחֵץ בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן שְׁמֹתָה אֶשְׁתּוּ.
אָמְרוּ לוֹ תַלְמִידָיו: לֹא לְמַדְתָּנוּ רַבֵּנוּ, שְׂאֵבֶל אֶסוּר לְרַחֵץ?
אָמַר לָהֶם: אֵינִי כַּשָּׂאֵר כָּל אָדָם, אֶסְטָנִיס אֲנִי.

פרק ב: משנה ז

וּכְשִׁמַּת טְבִי עֲבָדוּ, קִבֵּל עָלָיו תְּנַחוּמִין.
אָמְרוּ לוֹ תַלְמִידָיו: לֹא לְמַדְתָּנוּ רַבֵּנוּ, שְׂאִין מְקַבְּלִין תְּנַחוּמִין עַל הָעֲבָדִים?
אָמַר לָהֶם: אֵין טְבִי עֲבָדֵי כַּשָּׂאֵר כָּל הָעֲבָדִים, כִּשְׁר הִיא.

ברכות ב:ח – ג:ג

פרק ב: משנה ח

חָתַן אִם רָצָה לְקָרוֹת קְרִיאַת שְׁמַע לַיְלָה הָרִאשׁוֹן, קוֹרֵא.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: לֹא כָל הַרוֹצֵה לְטַל אֶת הַשֵּׁם יִטַּל.

פרק ג: משנה א

מִי שְׁכַח מוֹטֵל לְפָנָיו פְּטוּר מִקְרִיאַת שְׁמַע, וּמִן הַתְּפִלָּה, וּמִן הַתְּפִלִּין.
נוֹשְׂאֵי הַמָּטָה וְחַלּוּפֵיהֶן וְחַלּוּפֵי חַלּוּפֵיהֶן,
אֶת שְׁלִפְנֵי הַמָּטָה וְאֶת שְׁלֵאֲחַר הַמָּטָה,
אֶת שְׁלֵמָטָה צֶרֶד בְּהֵן פְּטוּרִים, וְאֶת שְׂאִין לַמָּטָה צֶרֶד בְּהֵן חֲזִיבִין.
אֵלוֹ וְאֵלוֹ פְּטוּרִים מִן הַתְּפִלָּה.

פרק ג: משנה ב

קָבְרוּ אֶת הַמֵּת וְחָזְרוּ, אִם יְכוֹלִין לְהַתְּחִיל וּלְגַמֵּר עַד שֶׁלֹּא יִגִּיעוּ לְשׁוּרָה,
יִתְחִילוּ. וְאִם לֹא, לֹא יִתְחִילוּ.
הָעוֹמְדִים בְּשׁוּרָה, הַפְּנִימִים פְּטוּרִים, וְהַחִיצוֹנִים חֲזִיבִין.

פרק ג: משנה ג

נָשִׁים וְעֹבְדִים וְקֹטְנִים פְּטוּרִין מִקְרִיאַת שְׁמַע וּמִן הַתְּפִלִּין,
וְחֲזִיבִין בַּתְּפִלָּה, וּבְמִזְוָה, וּבְבִרְכַת הַמָּזוֹן.

ברכות ג:ד – ד:א

פרק ג: משנה ד

בַּעַל קָרִי מְהֵרָהּ בְּלִבּוֹ, וְאִינוּ מְבָרְךְ לֹא לְפָנֶיהָ וְלֹא לְאַחֲרֶיהָ.
וְעַל הַמְּזוּזוֹן מְבָרְךְ לְאַחֲרָיו, וְאִינוּ מְבָרְךְ לְפָנָיו.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: מְבָרְךְ לְפָנֶיהֶם וְלְאַחֲרֵיהֶם.

פרק ג: משנה ה

הִיא עוֹמֵד בַּתְּפִלָּה וְנִזְכָּר שֶׁהוּא בַּעַל קָרִי, לֹא יִפְסִיק אֶלָּא יִקְצֹר.
יָרֵד לְטֵבֵל, אִם יָכוֹל לַעֲלוֹת וְלִהְיוֹת כְּפֹסֵט וְלִקְרוֹת עַד שֶׁלֹּא תִּגַּע הַחֲמָה,
יַעֲלֶה וְיִתְכַסֶּה וְיִקְרָא. וְאִם לֹא, יִתְכַסֶּה בְּמִים וְיִקְרָא.
אָבֵל לֹא יִתְכַסֶּה לֹא בְּמִים הָרְעִים וְלֹא בְּמֵי הַמְּשֵׁרָה, עַד שֶׁיִּטִּיל לְתוֹכָן
מִים.
וְכַמָּה יִרְחִיק מֵהֶם וּמִן הַצֹּאֵה? אַרְבַּע אַמּוֹת.

פרק ג: משנה ו

זָב שֶׁרָאָה קָרִי, וְנָדָה שֶׁפִּלְטָה שֶׁכָּבַת זֶרַע, וְהִמְשִׁמֶשֶׁת שֶׁרָאָתָה נְדָה,
צָרִיכִין טְבִילָה. **וְרַבִּי יְהוּדָה פּוֹטֵר.**

פרק ד: משנה א

תְּפִלַּת הַשַּׁחַר עַד חֲצוֹת. **רַבִּי יְהוּדָה** אוֹמֵר: עַד אַרְבַּע שָׁעוֹת.
תְּפִלַּת הַמְּנַחָה עַד הָעֶרֶב. **רַבִּי יְהוּדָה** אוֹמֵר: עַד פֶּלַג הַמְּנַחָה.
תְּפִלַּת הָעֶרֶב אֵין לָהּ קָבַע.
וְשֶׁל מוֹסְפִין כָּל הַיּוֹם. **רַבִּי יְהוּדָה** אוֹמֵר: עַד שֶׁבַע שָׁעוֹת.

ברכות ד:ב – ד:ה

פרק ד: משנה ב

רבי נחוניא בן הקנה הִזָּה מִתְפַּלֵּל בְּכַנִּיסָתוֹ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וּבִיצִיאָתוֹ תְּפִלָּה קְצָרָה.

אָמְרוּ לוֹ: מָה מְקוֹם לְתַפְּלָה זֶה? אָמַר לָהֶם: בְּכַנִּיסָתִי אֲנִי מִתְפַּלֵּל שְׁלֹא תִּאָרַע תְּקֵלָה עַל יָדִי, וּבִיצִיאָתִי אֲנִי נוֹתֵן הוֹדִיָּה עַל חֻלְקִי.

פרק ד: משנה ג

ר' בן גמליאל אָמַר: בְּכָל יוֹם מִתְפַּלֵּל אָדָם שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה.
רבי יהושע אָמַר: מֵעֵין שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה.
רבי עקיבא אָמַר: אִם שְׂגוּרָה תְּפִלְתּוֹ בְּפִיו, יִתְפַּלֵּל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה. וְאִם לֹא, מֵעֵין שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה.

פרק ד: משנה ד

רבי אליעזר אָמַר: הָעוֹשֶׂה תְּפִלְתּוֹ קֹבֵעַ, אֵין תְּפִלְתּוֹ תְּחַנּוּגִים.
רבי יהושע אָמַר: הַמְהַלֵּךְ בְּמְקוֹם סִכְנָה, מִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה קְצָרָה.
אָמַר: הוֹשֵׁעַ הַשֵּׁם אֶת עַמּוֹךְ אֶת שְׂאֲרֵי יִשְׂרָאֵל, בְּכָל פְּרִשְׁתַּת הָעֶבֶד יִהְיוּ צְרִכֵיהֶם לְפָנָיִךְ, בְּרוּךְ אַתָּה ה' שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה.

פרק ד: משנה ה

הִזָּה רוֹכֵב עַל הַחֲמוֹר, יֵרֵד. וְאִם אֵינוֹ יָכוֹל לֵירֵד, יַחְזִיר אֶת פָּנָיו.
וְאִם אֵינוֹ יָכוֹל לְהַחְזִיר אֶת פָּנָיו, יָכוֹן אֶת לְבוֹ כְּנֶגֶד בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים.

ברכות ד:ו – ה:ב

פרק ד: משנה ו

הָיָה יוֹשֵׁב בְּסִפִּינָה, אוּ בְקָרוֹן, אוּ בְאַסְדָּה,
יִכּוֹן אֶת לְבוֹ כְּנֶגֶד בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים.

פרק ד: משנה ז

רבי אלעזר בן עזריה אומר: אין תפלת המוספין אלא בחבר עיר.
וחכמים אומרים: בחבר עיר ושלא בחבר עיר.
רבי יהודה אומר משמו:
כל מקום שיש חבר עיר, היחיד פטור מתפלת המוספין.

פרק ה: משנה א

אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד ראש.
חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים, כדי שיכוננו את
לבם למקום.
אפלו הכולך שואל בשלומן, לא ישיבנו.
ואפלו נחש כרוך על עקבו, לא יפסיק.

פרק ה: משנה ב

מזכירין גבורות גשמים בתחית המתים,
ושואלין הגשמים בברכת השנים.
והבדלה בחונן הדעת.
רבי עקיבא אומר: אומרה ברכה רביעית בפני עצמה.
רבי אליעזר אומר: בהודאה.

ברכות ה:ג – ו:א

פרק ה: משנה ג

האומר: על קו צפור יגיעו רחמיך, ועל טוב יזכר שמך, מודים מודים,
משתקין אותו.
העובר לפני התיבה וטעה, יעבר אחר תחתיו,
ולא יהא סרבן באותה שעה.
מנין הוא מתחיל? מתחלת הברכה שטעה בה.

פרק ה: משנה ד

העובר לפני התיבה, לא יענה אחר הכהנים אמן, מפני הטרופ.
ואם אין שם כהן אלא הוא, לא ישא את כפיו.
ואם הבטחתו שהוא נושא את כפיו וחוזר לתפלתו, רשאי.

פרק ה: משנה ה

המתפלל וטעה, סימן רע לו.
ואם שליח צבור הוא, סימן רע לשולחיו, מפני ששלוחו של אדם כמותו.
אמרו עליו על רבי חנינא בן דוסא, שהיה מתפלל על החולים ואומר זה
חי וזה מת. אמרו לו: מנין אתה יודע? אמר להם: אם שגורה תפלתי בפי,
יודע אני שהוא מקבל. ואם לאו, יודע אני שהוא מטרף.

פרק ו: משנה א

ביצד מברכין על הפרות?
על פרות האילן אומר בורא פרי העץ,
חוט מן היין, שעל היין אומר בורא פרי הגפן.
ועל פרות הארץ אומר בורא פרי האדמה,
חוט מן הפת, שעל הפת הוא אומר המוציא לחם מן הארץ.
ועל הירקות אומר בורא פרי האדמה.
רבי יהודה אומר: בורא מיני דשאים.

ברכות ו:ב – ו:ה

פרק ו: משנה ב

בְּרַךְ עַל פְּרוֹת הָאֵילָן "בּוֹרָא פְּרִי הָאֲדָמָה", יֵצֵא.
וְעַל פְּרוֹת הָאֶרֶץ "בּוֹרָא פְּרִי הָעֵץ", לֹא יֵצֵא.
עַל כָּלֵם אִם אָמַר "שֶׁהִכֵּל נִהְיָה בְּדַבְּרוֹ", יֵצֵא.

פרק ו: משנה ג

עַל דָּבָר שֶׁאֵין גְּדוּלוֹ מִן הָאֶרֶץ, אֹמֵר שֶׁהִכֵּל.
עַל הַחֲמֵץ, וְעַל הַנוֹבְלוֹת, וְעַל הַגּוֹבָאִי, אֹמֵר שֶׁהִכֵּל.
עַל הַחֲלֵב, וְעַל הַגְּבִינָה, וְעַל הַבֵּיצִים, אֹמֵר שֶׁהִכֵּל.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: כֹּל שֶׁהוּא מִין קָלְלָה אֵין מְבָרְכִין עָלָיו.

פרק ו: משנה ד

הָיָו לְפָנָיו מִיָּנִים הַרְבֵּה,
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: אִם יֵשׁ בֵּינֵיהֶם מִמִּין שֶׁבָּעָה, מְבָרְךְ עָלָיו.
וְחֲכָמִים אֹמְרִים: מְבָרְךְ עַל אֵיזָה מֵהֶם שִׁירְצָה.

פרק ו: משנה ה

בְּרַךְ עַל הַיַּיִן שֶׁלִּפְנֵי הַמְּזוּן, פֶּטֶר אֶת הַיַּיִן שֶׁלְּאַחַר הַמְּזוּן.
בְּרַךְ עַל הַפְּרִפְרֵת שֶׁלִּפְנֵי הַמְּזוּן, פֶּטֶר אֶת הַפְּרִפְרֵת שֶׁלְּאַחַר הַמְּזוּן.
בְּרַךְ עַל הַפֶּת, פֶּטֶר אֶת הַפְּרִפְרֵת. עַל הַפְּרִפְרֵת, לֹא פֶּטֶר אֶת הַפֶּת.
בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים: אִף לֹא מַעֲשֶׂה קִדְרָה.

ברכות ו:ו – ז:א

פרק ו: משנה ו

הִיו יוֹשְׁבֵינָא לְאָכְלָא, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְבָרֵךְ לְעַצְמוֹ.
הִסְבּוּ, אֶחָד מְבָרֵךְ לְכֻלָּן.
בָּא לְהֵם יֵין בְּתוֹךְ הַמְּזוֹן, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְבָרֵךְ לְעַצְמוֹ.
לְאַחַר הַמְּזוֹן, אֶחָד מְבָרֵךְ לְכֻלָּם.
וְהוּא אוֹמֵר עַל הַמְּגִמָּה, אֵף עַל פִּי שְׂאִין מְבִיאִין אֶת הַמְּגִמָּה אֶלָּא לְאַחַר
הַסְעָדָה.

פרק ו: משנה ז

הִבִּיאוּ לְפָנָיו מְלִיחַ בְּתַחֲלָה וּפֶת עֵמוֹ,
מְבָרֵךְ עַל הַמְּלִיחַ וּפוֹטֵר אֶת הַפֶּת, שֶׁהַפֶּת טְפִלָּה לוֹ.
זֶה הַכֵּל: כֹּל שֶׁהוּא עֶקֶר וְעֵמוֹ טְפִלָּה, מְבָרֵךְ עַל הָעֶקֶר וּפוֹטֵר אֶת הַטְּפִלָּה.

פרק ו: משנה ח

אֶכֶל תְּאֵנִים עֲנָבִים וְרִמּוֹנִים,
מְבָרֵךְ אַחֲרֵיהֶן שְׁלֹשׁ בְּרָכוֹת. דְּבָרֵי **רַבֵּן גַּמְלִיאֵל**.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: בְּרָכָה אַחַת מֵעֵין שְׁלֹשׁ.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: אִפְלוּ אֶכֶל שֶׁלֶק וְהוּא מְזוֹנוֹ, מְבָרֵךְ אַחֲרָיו שְׁלֹשׁ בְּרָכוֹת.
הַשּׁוֹתֶה מַיִם לְצִמְאוֹ, אוֹמֵר שֶׁהַכֵּל נִהְיָ בְּדַבְּרוֹ.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר: בּוֹרָא נְפֹשׁוֹת רַבּוֹת.

פרק ז: משנה א

שְׁלֹשָׁה שְׂאֵכְלוּ כְּאֶחָד, חִיבֵין לְזַמֵּן.
אֶכֶל דְּמַאי, וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֵּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ,
וְהַשְּׂמֵשׁ שֶׁאֵכֵל כְּזֵית, וְהַכּוֹתִי, מְזַמְּנִין עֲלֵיהֶם.
אֲבֵל אֶכֶל טֶבֶל, וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֵּדֶשׁ
שֶׁלֹּא נִפְדּוּ, וְהַשְּׂמֵשׁ שֶׁאֵכֵל פְּחוֹת מְכֻזֵּית, וְהַנְּכָרִי, אֵין מְזַמְּנִין עֲלֵיהֶם.

ברכות ז:ב – ז:ה

פרק ז: משנה ב

נְשִׁים וְעֶבְדִּים וְקִטְנִים, אֵין מְזַמְּנִין עֲלֵיהֶם.
עַד כְּמָה מְזַמְּנִין? עַד כְּזֵית. **רַבִּי יְהוּדָה** אֹמֵר: עַד כְּבִיצָה.

פרק ז: משנה ג

כִּיצַד מְזַמְּנִין?
בְּשִׁלְשָׁה, אֹמֵר נְבִרְדָּ. בְּשִׁלְשָׁה וְהוּא, אֹמֵר בְּרָכוּ.
בְּעֶשְׂרֵה, אֹמֵר נְבִרְדָּ לְאֱלֹהֵינוּ. בְּעֶשְׂרֵה וְהוּא, אֹמֵר בְּרָכוּ.
אֶחָד עֶשְׂרֵה וְאֶחָד עֶשְׂרֵה רְבּוּא.
בְּמֵאָה, אֹמֵר נְבִרְדָּ לִי אֱלֹהֵינוּ. בְּמֵאָה וְהוּא, אֹמֵר בְּרָכוּ.
בְּאַלְף, אֹמֵר נְבִרְדָּ לִי אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. בְּאַלְף וְהוּא, אֹמֵר בְּרָכוּ.
בְּרְבּוּא, אֹמֵר נְבִרְדָּ לִי אֱלֹהֵינוּ, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת, יוֹשֵׁב
הַכְּרוּבִים, עַל הַמְּזוּזָה שְׂאֲכָלְנוּ. בְּרְבּוּא וְהוּא, אֹמֵר בְּרָכוּ.
כְּעִנְיָן שֶׁהוּא מְבִרְדָּ, כִּד עוֹנֵין אַחֲרָיו – בְּרוּד יִי אֱלֹהֵינוּ, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת, יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים, עַל הַמְּזוּזָה שְׂאֲכָלְנוּ.
רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אֹמֵר: לְפִי רַב הַקְּהָל הוּן מְבִרְכִין, שְׁנֵאמַר (תהלים סח)
”בְּמִקְהֵלוֹת בְּרָכוּ אֱלֹהִים, יִי מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל.”
אָמַר **רַבִּי עֲקִיבָא**: כֹּה מְצִינוּ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, אֶחָד מְרַבֵּין וְאֶחָד מְעֻטֵין,
אֹמֵר בְּרָכוּ אֶת יִי.
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אֹמֵר: בְּרָכוּ אֶת יִי הַמְּבִרְדָּ.

פרק ז – משנה ד

שְׁלֹשָׁה שְׂאֲכָלוּ כְּאֶחָד, אֵינָן רִשְׁאִין לְחַלֵּק. וְכֹן אַרְבָּעָה, וְכֹן חֲמִשָּׁה.
שְׁשֵׁה נְחַלְקִין, עַד עֶשְׂרֵה.
וְעֶשְׂרֵה אֵינָן נְחַלְקִין, עַד שְׁיֵהִיו עֶשְׂרִים.

פרק ז – משנה ה

שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת שֶׁהִיוּ אוֹכְלוֹת בְּבֵית אֶחָד,
בְּזִמְנוֹ שְׂמֻקְצָתוֹן רוֹאִין אֶלֹו אֶת אֶלֹו, הָרִי אֶלֹו מְצַטְרָפִים לְזִמְנוֹ.
וְאִם לֹאוֹ, אֶלֹו מְזַמְּנִין לְעֻצְמוֹ, וְאֶלֹו מְזַמְּנִין לְעֻצְמוֹ.
אֵין מְבִרְכִין עַל הֵיזֵן עַד שִׁיתוֹ לְתוֹכוֹ מַיִם. דְּבַרִּי **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר**.
וְחֲכָמִים אֹמְרִים: מְבִרְכִין.

ברכות ח:א – ח:ד

פרק ח: משנה א

אלו דברים שבין בית שמאי ובית הלל בסעודה.
בית שמאי אומרים: מברך על היום ואחר כך מברך על היין.
ובית הלל אומרים: מברך על היין ואחר כך מברך על היום.

פרק ח: משנה ב

בית שמאי אומרים: נוטלין לידיים ואחר כך מוזגין את הכוס.
ובית הלל אומרים: מוזגין את הכוס ואחר כך נוטלין לידיים.

פרק ח: משנה ג

בית שמאי אומרים: מקנח ידיו במפה ומניחה על השלחן.
ובית הלל אומרים: על הקסת.

פרק ח: משנה ד

בית שמאי אומרים: מכבדין את הבית ואחר כך נוטלין לידיים.
ובית הלל אומרים: נוטלין לידיים ואחר כך מכבדין את הבית.

ברכות ח:ה – ח:ח

פרק ח: משנה ה

בית שמאי אומרים: נר ומזון ובשמים והבדלה.
ובית הלל אומרים: נר ובשמים ומזון והבדלה.
בית שמאי אומרים: שברא מאור האש.
ובית הלל אומרים: בורא מאורי האש.

פרק ח: משנה ו

אין מברכין לא על הנר ולא על הבשמים של עובדי כוכבים,
ולא על הנר ולא על הבשמים של מתים,
ולא על הנר ולא על הבשמים שלפני עבודה זרה.
אין מברכין על הנר עד שיאותו לאורו.

פרק ח: משנה ז

מי שאכל ושכח ולא ברך,
בית שמאי אומרים: יחזור למקומו ויברך.
ובית הלל אומרים: יברך במקום שנזכר.
עד אימתי הוא מברך? עד כדי שיתעכל המזון שבמעיו.

פרק ח: משנה ח

בא להם זין לאחר המזון ואין שם אלא אותו הפוס,
בית שמאי אומרים: מברך על הזין ואחר כך מברך על המזון.
ובית הלל אומרים: מברך על המזון ואחר כך מברך על הזין.
עונין אמן אחר ישראל המברך,
ואין עונין אמן אחר הכותי המברך, עד שישמע כל הברכה.

ברכות ט:א – ט:ד

פרק ט: משנה א

הְרוּאָה מְקוּם שְׁנַעְשׂוּ בוֹ נְסִים לְיִשְׂרָאֵל,
אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה נְסִים לְאַבוֹתֵינוּ בְּמִקּוּם הַזֶּה.
מְקוּם שְׁנַעְקָרָה מִמֶּנּוּ עֲבוּדָה זָרָה,
אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁעָקַר עֲבוּדָה זָרָה מֵאַרְצֵנוּ.

פרק ט: משנה ב

עַל הַזִּיקוּן, וְעַל הַזּוּעוֹת, וְעַל הַבְּרָקִים, וְעַל הַרְעָמִים, וְעַל הַרוּחוֹת,
אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁכָּחַז וּגְבוּרָתוֹ מְלֵא עוֹלָם.
עַל הַהָרִים, וְעַל הַגְּבְעוֹת, וְעַל הַיַּמִּים, וְעַל הַנְּהָרוֹת, וְעַל הַמְדַבְּרוֹת,
אוֹמֵר בְּרוּךְ עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: הְרוּאָה אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל, אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה אֶת הַיָּם
הַגָּדוֹל, בְּזִמְנֵן שְׂרוּאָה אוֹתוֹ לְפָרְקִים.
עַל הַגְּשָׁמִים וְעַל הַבְּשׂוּרוֹת הַטּוֹבוֹת, אוֹמֵר בְּרוּךְ הַטּוֹב וְהַמְטִיב.
וְעַל שְׂמוּעוֹת רְעוֹת, אוֹמֵר בְּרוּךְ דִּין הָאֱמֶת.

פרק ט: משנה ג

בָּנָה בֵּית חֹדֶשׁ, וְקָנָה כָּלִים חֹדָשִׁים, אוֹמֵר בְּרוּךְ שֶׁהַחֲיָנוּ.
מְבָרֵךְ עַל הַרְעָה מֵעֵין הַטּוֹבָה, וְעַל הַטּוֹבָה מֵעֵין הַרְעָה.
הַצּוֹעֵק לְשַׁעֲבֵר, הָרִי זֶה תִּפְלֵת שׂוֹא.
כִּיצַד? הֲיִתָּה אֲשֶׁתּוֹ מְעַבְּרָת, וְאָמַר "יְהִי רְצוֹן שֶׁתִּלְדִּי אֲשֶׁתִּי זָכָר", הָרִי זֶה
תִּפְלֵת שׂוֹא.
הֲיִהָ בֵּא בְּדַרְדָּר וְשָׁמַע קוֹל צוֹחָה בְּעִיר, וְאָמַר "יְהִי רְצוֹן שֶׁלֹּא יִהְיוּ אֵלּוּ בְּנֵי
בֵּיתִי" הָרִי זֶה תִּפְלֵת שׂוֹא.

פרק ט: משנה ד

הַנִּכְנָס לְכַרְדָּי מִתְפַּלֵּל שְׁתִּים, אַחַת בְּכַנְיָסָתוֹ וְאַחַת בִּיצִיאָתוֹ.
בֶּן עֲזַאי אוֹמֵר: אַרְבַּע, שְׁתִּים בְּכַנְיָסָתוֹ וְשְׁתִּים בִּיצִיאָתוֹ.
וְנוֹתֵן הוֹדָאָה לְשַׁעֲבֵר, וְצוֹעֵק לְעֵתִיד לְבֵא.

ברכות ח:ט – פאה א:ג

פרק ט: משנה ה

חַיֵּב אָדָם לְבָרֵךְ עַל הָרֵעָה כְּשֵׁם שֶׁהוּא מְבָרֵךְ עַל הַטּוֹבָה, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ו) "וְאֶהְבֶּתְךָ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ." "בְּכָל לִבְבְּךָ" – בְּשְׁנֵי יִצְרֶיךָ, בְּיִצֵּר טוֹב וּבְיִצֵּר רָע. "וּבְכָל נַפְשְׁךָ" – אִפְלוּ הוּא נוֹטֵל אֶת נַפְשְׁךָ. "וּבְכָל מְאֹדְךָ" – בְּכָל מְמוֹנְךָ. דָּבָר אַחֵר: "בְּכָל מְאֹדְךָ" – בְּכָל מִדָּה וּמִדָּה שֶׁהוּא מוֹדֵד לָךְ הֵי הוּא מוֹדֵה לּוֹ בְּמֵאֵד מְאֹד. לֹא יִקַּל אָדָם אֶת רֵאשׁוֹ כְּנֶגֶד שַׁעַר הַמְּזוּזָה, שֶׁהוּא מְכוּן כְּנֶגֶד בַּיִת קִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים. לֹא יִפְנֵס לְהַר הַבַּיִת בְּמִקְלוֹ, וּבְמִנְעָלוֹ, וּבְפִנְדָּתוֹ, וּבְאַבְקַת שַׁעַל רַגְלָיו, וְלֹא יַעֲשֶׂנוּ קִפְנִדְרִיא, וְרִקִּיקָה מִקַּל וְחִמְרָה. כָּל חוֹתְמֵי בְּרִכּוֹת שֶׁהֵיוּ בְּמִקְדָּשׁ, הֵיוּ אוֹמְרִים "מִן הָעוֹלָם". מִשְׁקַלְקְלוֹ הַמִּינִין וְאָמְרוּ אֵין עוֹלָם אֶלָּא אֶחָד, הַתְּקִינוּ שֶׁיְהוּ אוֹמְרִים "מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם". וְהַתְּקִינוּ שֶׁיְהֵא אָדָם שׁוֹאֵל אֶת שְׁלוֹם חֲבֵרוֹ בְּשֵׁם, שֶׁנֶּאֱמַר (רות ב) "וְהִנֵּה בָּעֵז בָּא מִבֵּית לָחֶם, וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים יְיָ עִמָּכֶם, וַיֹּאמְרוּ לוֹ, יְבָרְכֵךָ יְיָ." וְאוֹמֵר (שופטים ו) "יְיָ עִמָּךְ גִּבּוֹר הַחַיִּל". וְאוֹמֵר (משלי כג) "אַל תָּבוֹז כִּי זָקְנָה אַפְּךָ." וְאוֹמֵר (תהלים קיט) "עַתָּה לַעֲשׂוֹת לִי, הִפְרוּ תוֹרַתְךָ." **רַבִּי נֵתָן** אוֹמֵר: הִפְרוּ תוֹרַתְךָ עַתָּה לַעֲשׂוֹת לִי.

הדרן עלך מסכת ברכות

מזל טוב!

מסכת פאה
פרק א: משנה א

אלו דברים שאין להם שעור:
הפאה, והבכורים, והראיון, וגמילות חסדים, ותלמוד תורה.
אלו דברים שאדם אוכל פרותיהן בעולם הזה והקרו קימת לו לעולם
הבא: כבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והבאת שלום בין אדם לחברו,
ותלמוד תורה כנגד כלם.

פרק א: משנה ב

אין פוחתין לפאה מששים,
ואף על פי שאמרו אין לפאה שעור,
הכל לפי גדל השדה, ולפי רב העניים, ולפי רב הענוה.

פרק א: משנה ג

נותנין פאה מתחלת השדה ומאמצעה.
רבי שמעון אומר: ובלבד שיתן בסוף כשעור.
רבי יהודה אומר: אם שיר קלח אחד, סומך לו משום פאה. ואם לאו,
אינו נותן אלא משום הפקר.